

IVA ŠTRLJIĆ

♡ Voleti ♡
u
Beogradu

■ Laguna ■

Copyright © 2016, Iva Štrljić
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

♡ Voljeti ♡
u
Beogradu

SADRŽAJ

Da li će mi nedostajati da mi nedostaješ? – <i>Ulica Gospodar Jovanova</i>	13
I snovi imaju svoj dan za umiranje – <i>Ulica Dositejeva</i>	19
Neke tako daleke blizine – <i>Ulica Dušanova</i>	27
Njegov brak, njen mrak – <i>Ulica 27. marta</i>	31
Oda umornoj uspomeni – <i>Topličin venac</i>	37
Laku noć! – <i>Ulica Hilandarska</i>	43
Draga Saveta... Sava... ta – <i>Savski nasip</i>	49
Skroz jednostavna ljubav – <i>Ulica Jurija Gagarina</i> .	57
Šarena laža – <i>Ulica Save Kovačevića</i>	61
Četvorka – <i>Ulica Dalmatinska</i>	69
Priča koja nikada nije ni počela – <i>Ulica Vase Čarapića</i>	75
Najkraća ljubavna priča u kojoj više nema ljubavi – <i>Ulica Simina</i>	79
Noć u kojoj me je samo ajvar obradovao – <i>Ulica Kajmakčalanska</i>	81

Mali lek protiv samoće – <i>Ulica Skerlićeva</i>	87
Viberisanje – <i>Ulica Đure Daničića</i>	93
Istorija bolesti – <i>Ugao Gračaničke</i> <i>i Vuka Karadžića</i>	99
Sve najlepše u novoj! – <i>Kosančićev venac</i>	105
Kako preskočiti večeru – <i>Ulica Karađorđeva</i>	119
Možda – <i>Ulica Venizelosova</i>	129
Tolstoj – <i>Ulica Krunska</i>	137
Kliker – <i>Ulica Strahinjića Bana</i>	141
Gorka priča – <i>Ulica Molerova</i>	147
Treba ćutati glasnije – <i>Ulica Cara Lazara</i>	153
Nema pogrešnih puteva, ima samo loših putnika – <i>Ulica Višnjiceva</i>	157
Tetrapak – <i>Ulica Đure Jakšića</i>	165
Kao sa reklame za puter – <i>Ugao Gospodar</i> <i>Jevremove i Rige od Fere</i>	171
Sneg, Nebojšina, tišina – <i>Ulica Nebojšina</i>	177
Mali veliki rastanak – <i>Ulica Mačvanska</i>	185
Najljubavnija priča o ljubavi – <i>Ulica Čubrina</i>	189
<i>O autorki</i>	195

Svima nama koji lutamo tražeći ljubav u Beogradu i svima vama koji ste već zalutali.

Svaka sličnost sa stvarnim ljudima i ulicama je slučajna. Svaka sličnost sa vašim osećanjima i uspomenama je namerna.

„Sećanje je jedini svedok da si imao nekoga ko možda i nije bio tvoj.“

Sergej Jesenjin

Nije tačno znala kada joj je rekao da je voli, ali je bila sasvim sigurna da se to dogodilo na uglu Gračaničke i Ivan Begove jednog novembra.

Nije tačno znao kada mu je postala toliko važna, ali je znao da mu se ono neko čudno i prijatno osećanje i danas uvuče pod kaput uvek kada prolazi pored njenog ulaza u Ulici kralja Petra.

Nije tačno znala čemu su se onoliko smejali posle novogodišnje noći, ali je znala da je to bilo baš tamo gde se Molerova dodiruje sa Njegoševom.

Nije tačno znao kada su se ono nešto sasvim blesavo prepirali, niti oko čega, ali je znao da se njen simpatični, pobesneli pogled uputio ka njemu baš na kaldrmi pored one male vinarije na Kosančićevom vencu.

Nije tačno znala zašto joj je onoliko nedostajao prošlog juna, ali je znala da bi je šćepao neki snažan nemir za srce kad god bi prošla pored njihovog omiljenog mesta u Savamali.

Nije tačno znao kada su se ono ponovo pomirili i nastavili dalje, ali je znao da je njen broj okrenuo nešto posle ponoći, umoran od svega, iz kola parkiranih u Gospodar Jevremovoj.

Nisu tačno znali kuda su krenuli sa tom njihovom pričom i gde će ih ona dovesti, ali su znali koliko je lepo voleti u Beogradu.

Ovo je knjiga o nama koji smo voleli u Beogradu.

Ovo je knjiga o nama koji u njemu i dalje volimo.

Knjiga o svima onima koji će u njemu nekoga tek zavoleti.

Ovo je knjiga o uspomenama koje su se dogodile i onima koje će tek da se dese.

Knjiga o ljubavi u Beogradu.

DA LI ĆE MI NEDOSTAJATI DA MI NEDOSTAJEŠ?

Ulica Gospodar Jovanova

Uvek osetiš onaj trenutak kada je sve prestalo. Probudiš se i znaš da nema više, da ste sasvim izmrcvarili i opustošili ono što je postojalo između vas. Odjednom. Ili, možda, baš i nije bilo odjednom, ali bilo kako bilo, danas je nestalo... sasvim. U ulici Gospodar Jovanovoj. Baš tu gde je sve i počelo. Ono jednom.

Kad je zapravo počelo da nestaje, obično se više i ne sećamo. Kad su u mobilnom telefonu pobesnele, naročene poruke zamenile one nežnije, ni tog momenta se najčešće ne možemo precizno setiti, ali ono što je potpuno jasno jeste da više ničega nema. Od sada. Od jutros. Sećamo se samo jedne magle koja je ogrnula ugao Jovanove sa Višnjicevom pre tačno tri godine, kada smo tu prvi put uglavili jedan dlan u drugi tako jednostavno i lako kao kašičicu u tortu markizu. Kako je mekan i topao bio ugao Jovanove sa Višnjicevom. Kao skrojen za zagrljaj.

Onda se jednoga dana probudiš i, iznenađujuće, ali uopšte više ne očekuješ onu staru poruku za dobro jutro, rastežeš se a i ne okrzneš pogledom telefon, puštaš muziku u kolima i ona melodija te ni najmanje ne tera da misliš na njega, prvi put ti ta pesma baš ništa ne može, a još prekjuče te je razarala! Prolaziš Jovanovom u kojoj On živi, posle četiri meseca – napokon kao pobednik, kao heroj kome eventualni iznenadni susret ne bi izazvao potres unutar srca. Sa tvoje desne strane je „važ“ restoran koji više nije „važ“ i ta te činjenica ni najmanje ne pomera, kafu si jutros popila iz šolje sa natpisom „Volim te“ koju ti je on poklonio, a tebi to sada dođe nekako isto kao da piše „Dobar dan“, i ona njanjava romantična komedija, uz koju si svaki put mogla da dehidriraš uz televizor, nema na tebe više nikakav uticaj. Kakav iznenadni nalet samopouzdanja! I to ni manje ni više nego baš ispred Jovanove dvadeset i jedan, ispred ulaza gde te je godinama na visokom prizemlju čekao njegov pogled... tvoj omiljeni pogled!

Osećaš se oporavljeno. Udišeš punim plućima svežu hladnoću dorćolske zime. Dobro ti je. Kao da ti je data transfuzija sopstvenog života. Osećaš se pročišćeno i nekako kao nova, spremna za nekog novog. To je to. Ono stanje koje se toliko dugo čekalo. Onaj momenat bez čežnje. Lišen svakog njenog prizvuka. I sada znaš, čak i ako se večeras negde sretnete, tebi će biti svejedno, imaćeš istu emociju koju imaš kada prođeš pored ove nahtkasne ili taburea, na primer. Ništa. Muk. Tupost. Eto šta je ostalo posle svega. Samo to je ostalo od nas.

Da li je ovo izlečenje? Oporavak? Ili ipak jedna mala smrt naše bivše ljubavi? Da li će mi nedostajati da mi

nedostaješ? Hoću li umeti bez onoga kad mi ti nedostaješ? Hoću li biti spretna u svom novom životu bez tebe? I kako se uopšte u tome snaći?

Neki ljudi se razilaze na rez, onako hirurški, vide se, kažu jedno drugom sve što se među njima nataložilo s vremenom, saspu, grunu, šljusnu u lice sve što misle, tresnu vratima i završe. I to se obično potrude da tresnu tako da priklešte prste onome ko je sa druge strane tih vrata, jer ako odlaze, onda mora da boli. Poprilično agresivno za moj ukus, ali svakako deluje dosta zdravije od nekih drugačijih načina, kraće traje i izgleda kao neka furiozna duodrama sa preciznim završetkom, koja posle te premijere reprizu sigurno neće imati. Svako je izgovorio ono što je hteo i otišao na svoju stranu. Uvek suprotnu, logično. Njima je jasno, nema poziva, nema poruka, nema sećanja, nema osećanja, poslednja rasprava je sigurno poslednja. Njihov kraj je uvek konačan i sa njim potonu i sve uspomene.

Tih dvoje koji tako okončavaju vezu obično su dosta dugo ljuti jedno na drugo, mrko se gledaju kada se sretnu, mada se uglavnom trude da se, ako je ikako moguće, i ne sreću. Njima ta njihova daljina, kako duhovna, tako i geografska, ipak popravi odnos. Jednog dana ponovo počnu da razgovaraju, donekle... ipak. Možda ne kao nekad, ali bar površno. Jave se jedno drugom tu i tamo u prolazu, nestane strast a ostane jedna bledunjava, otužna korektnost da se kao tanušna membrana proteže između njih.

Sa druge strane ima onih kod kojih se rastanci odigravaju mesecima. U stvari, oni ne žele da priznaju

sebi samima da su počeli da se odvajaju. Dosta dugo žive od sećanja na ugodne periode veze koja odavno drhti i zove u pomoć. To su oni zanesenjaci koji uvek veruju da se stvari popravljaju, da postoji mogućnost da bude bolje, da se toplina povrati i da zagrljaj u kome su zaspali noćas bude jednako udoban kao nekad na početku. Međutim, i zagrljaji se menjaju, nažalost, i zagrljaji stare, pa vrlo često grub, rashlađeni zagrljaj s vremenom postaje kandža, sve dok tokom jedne od neprospavanih, zamišljenih noći ne shvatite da vam je postao ili preuzak ili preširok i da više nije vaš broj. A kada zagrljaj prestane da bude vaš broj, kada vam unutar njega nije sigurno niti bezbedno, onda je jasno da se kraj ušunjabao i u spavaću sobu, da kraj počinje da pokorava.

Ovo dvoje odlaze polako, njihove su razdaljine u početku razilaženja milimetarske, oni znaju da odlaze, znaju da je počeo završetak, ali ne vole da pričaju o tome. Njihova se ljubav ne prekida, ona ne puca, nema burne taktove, ona se sporo, sasvim lagano i nečujno otapa sve dok nekoliko meseci, a možda i godinu-dve kasnije na njenom mestu ne ostane samo jedna kap koja će nas, ako je naša priča ovakva, više podsećati na suzu nego na kapljicu.

I mi ćemo se potruditi da se više ne srećemo, koliko god je to moguće i koliko god je to izvodljivo. Bar neko vreme. Bar prvih dana pažljivo ćemo izbegavati ugao Višnjićeve sa Jovanovom, onu malu nizbrdicu koja nas podseća na neke naše momente. Jer tako je jednostavnije i njemu i meni. Tako je najzdravije. I biće nam teško u početku bez prve rođendanske i

prve novogodišnje poruke u ponoć, i strahovito će nas iritirati kičasto inačenje besmisla Dana zaljubljenih i dotući će nas jače nego ikad usamljenost nedeljnog popodneva, i ono kada nemamo s kim da podelimo picu, na kauču subotom uz dobar film, i ono što nas niko ne dočekuje na aerodromu kada sletimo i što kupujemo samo nemasni jogurt, a ne i onaj drugi jer mi pijemo dijetalni, i što nam je četkica za zube sama, a ne u paru, i iznerviraće nas i to što više nema ko da nas iznervira.

A onda ćemo se probuditi jednog jutra, kao danas, i shvatiti da je prošlo čitavih nekoliko meseci otkako se nismo videli. Da smo preživeli ono što nam se činilo da nećemo preživeti. Da smo spremni za neki novi početak sa nekim novim. Da više nismo ljuti na ugao Jovanove sa Višnjicevom, nego nam je čak i simpatičan zato što čuva jednu nama važnu i veliku uspomenu. I podsećaće nas na nju tačno onoliko koliko treba, ni premalo ni previše, da nam ugreje srce a da ne zaboli. Taj ćoškić će umeti da sačuva pravu meru naše uspomene.

To je taj trenutak, znaćemo – mala smrt naše bivše ljubavi. Ali ne, nismo je ubili. Samo smo je preživeli.

Probudiš se i shvatiš da si je prerastao.

Dobro jutro!

I SNOVI IMAJU SVOJ DAN ZA UMIRANJE

Ulica Dositejeva

*Vidi, opet si nas razbucala,
a ni iz čega nisi pucala!*

Gordan Maričić

Opasno je slušati *Chic* i prolaziti pored Dositejeve dvadeset pet. Veoma je opasno. Može da stane srce. Ili da pukne srce. Posebno leti. Krajem jula. Tada je najranjivije.

Bio je dvadeset osmi juli kada su se upoznali. Negde u nekim zapuštenim i neiskorišćenim budžacima svojih sećanja činilo joj se da je čula za njega i ranije, ali joj to i nije zvučalo kao nešto mnogo važno. Bilo je to u ono doba kada je dane provodila čekajući da joj se onaj jedan oženjeni uveče javi, malo ropstvo koje je volela, sada ni ona ne zna zašto. Osećala se tada kao pampur kojim će neko začepiti svoje slobodno vreme, pur pena kojom se popunjavaju rupetine u emocijama,

koja štiti od vetrova i hladnoće. Posle svega, nakon tri godine, shvatila je da je bila upravo to. Lepi, dobro dizajnirani poklopac za nečiji život. I to otrežnjenje peckalo ju je kao sveža ranica kada sa stene skočiš u more. Kao krv i so.

Znala je samo da ne želi više nikog sličnog njemu, već nešto sasvim drugačije. Nekog normalnog. Iako je to imalo prizvuk izlizanosti, čiste floskule, ipak joj je posle svega bio potreban neko jednostavan, bez derta i borbe nadmudrivanjem svakoga dana. Fin momak iz kraja. To je sve što je želela. Dobar dečko iz filma. Melodramatičan tip. Neko ko će prijati kao limunada kad sunce odvrne sebe na plus pedeset. Neko od koga će sredom uveče, uz noge na stolu u dnevnoj sobi i kilogram nugat sladoleda, krasti dim cigarete trudeći se da ne propuši ponovo. Neko za martini bez leda jer je on zaboravio da napravi led, martini u šolji za kafu jer su sudovi neoprani a petnaest čaša demonstrira u sudoperi čekajući da ih neko ubaci u mašinu. Neko prijatan i slobodan. Samo to.

On je bio sveže razveden. Tačnije, nije ni bio razveden, nego poslednjih dva i po meseca nije živeo sa ženom. Ona je otišla. On je želeo da ode, tako kaže, mada je, kada je brava škljocnula, neprestano plakao tri dana zato što nešto u šta je verovao nije uspelo, zato što je postao svestan da i snovi imaju svoj dan za umiranje. Nažalost, i snove sahranjujemo.

Već dosta dugo im nije išlo iako su sedam godina bili u braku. Decu nisu imali i s vremenom je ostalo vrlo malo zajedničkog da ih povezuje. Rekao je kako poštuje svoju bivšu ženu, kako znaju da odu na kafu,

ali ništa više od toga, kako kada je ugleda, ima prazno mesto u grlu kroz koje više ne prodire strast, već isključivo ravnodušnost. Ni manje ni više. Osrednje emocije. A ona se pitala nije li najtužnije kad ti neko bude sve, a onda je odjednom svejedno da li si pored njega ili pored slučajnog, prijatnog poznanika s kojim si se upoznala na kursu španskog u oktobru. Najgore je kad je osrednje, kad je mlako, bledunjavo i puno mrlja. Nekad je ništa mnogo poštenije od pristojnosti. Duša ne zna za bonton. Ona se ne ponaša po njemu, a čini mi se da i ne bi bila duša kada bi ga slušala.

I tako, posle svega, na frižideru ostanu magneti sa zajedničkih putovanja, slike na *Fejsbuku* koje svako od njih hoće da skine, ali čeka onog drugog da to uradi prvi, nekoliko malenih uspomena u stanu, piksla iz Madrida, asura za plažu iz Singapura, hladni vetar u mislima sa plovidbe jezerom Komo onog jednog skoro zaboravljenog novembra... ah, da... i ona čaša za rakiju koju su ukrali negde na Zlatiboru pre četiri zime, baš one noći kada su odlučili da bi možda bilo dobro da imaju bebu, one noći... zbog koje je namereno razbio čašu u nekom postrazvodnom, otuđenom, mrkom i mračnom pijanstvu, slušajući *I want Your Love* četiristoti put te samotnjačke noći na Dorćolu, u Dositejevoj dvadeset i pet, u kojoj su nekada živeli zajedno. U Dositejevoj u kojoj je danas ponovo sam.

Ona je svakoga dana, vraćajući se iz teretane, prolazila baš pored njegove kapije, nesvesna da u broju dvadeset i pet ima nekoga ko će joj učiniti značajnim ono leto 2015, nekoga ko će, kada najgore vrućine počnu da štipaju asfalt, umeti da bude njen klima-uređaj.

Toga leta ponovo je bila sama. Toga leta i on je bio sam. Onih prethodnih sedam godina i jedno i drugo su pripadali nekim drugim ljudima, pa zato možda i nije trebalo da se sretnu, a možda je baš sada taj pravi trenutak, pomislili su. I jedno i drugo. Ali trenutak bira nas, ne biramo mi trenutak niti možemo da ga ukrotimo. Niti treba, jer najbolje dobiješ od njega onda kada ga pustiš da radi ono što on hoće. Sudbina se ne prevaspitava. Boriš se, učiš i pre ili kasnije popneš se na svoj svečani crveni tepih kao pobednik.

Bio je „Vračarac u privremenom, petnaestogodišnjem egzilu na Dorćolu. Visok da može da udiše najbolji vračarski vazduh i dovoljno nizak da po potrebi šibicari kod pijace.“ Tako je on objašnjavao sebe.

Njoj se dopadalo to što se nije ustručavao u pružanju nežnosti. Od prvog momenta kada su se upoznali, bilo je jasno da mu je stalo do nje, bez zadržke, bez ručne, bez kočenja, pa makar glavom u punoj brzini udario u banderu.

Hrabro. Šmekerski. Bio je fini predstavnik beogradske mangupske škole. Ona najbolja vrsta. Nažalost, kako prolaze godine, sve ređa i ređa. Dobar lik koji je umeo da voli. U njenom slučaju da obožava. Odmah. I odjednom.

„Šta ću ako se zaljubim?“, pitao je već pri prvom susretu.

„Da se potrudim da se ne zaljubiš, ako ti je tako lakše?“, predložila je.

„Tako ću samo još više da se zaljubim“, odgovara vračarska škola, kalenička potkultura, dorćolski pravac.

Uvek je tako bilo, kada te neko naglo pospe neizmernom ljubavlju, postoji velika i strašna opasnost da onaj koji je njome zagrnut ne može taj teški, veliki kaput da ponese sa sobom; ogroman mu je, širok, predugi su rukavi, ne stoji mu dovoljno dobro, onako kako treba, prosto rečeno – nije mu knap! U ljubavi je važno da bude knap. Da bude onoliko koliko treba onda kada treba!

On je preskočio uvod u odnos, kao da je prekoracio prvih pet meseci, i odmah krenuo sa velikim planovima o zajedničkom životu. Iako joj je bio drag, i mnogo više od toga, nije ovde bilo mesto krupnim rečima, one kasnije dolaze na red, pa je iz tog razloga bila poprilično zbunjena salvama nežnosti koje su je snašle u Dositejevoj dvadeset i pet.

Nije im dovoljno verovala samo zato što se plašila da je ona u njegovom životu samo lečilište, intermeco do neke sledeće osobe koja će zameniti ženu. Ma koliko on bežao od činjenice da je ozbiljno ranjen odlaskom svoje bivše supruge, bio je veoma povređen i to se videlo.

Previše svega u jednom minijaturnom vremenskom razdoblju od samo nekoliko dana. Kao da na silu guraš ceo jedan budući veliki život u pet dana, i teraš ga da stane unutra a ne popuca po šavovima, da se ne izgužva i ne izgube.

Nije prirodno. I nije moguće. Ritam komanduje odnosom. On ga oblači u svoju melodiju, ređa note onako kako njemu odgovara i ako promašiš ritam, i najlepša stvar može da bude falš.

On ju je zvao svakoga dana, ništa loše nije uradio, bio je najbolja stvar koja joj se desila u posljednje vreme, ali uz njega nije bilo lakše. On se mučio sa otiscima prethodnog života, sa uspomenu, umeo je češće nego što se to njoj sviđalo da pomene bivšu ženu, i u nekim situacijama u kojima ženi nikako nije bilo mesto, žena je bila na *Fejsbuku*, žena je visila uramljena iznad kauča u dnevnoj sobi, sa ženom se upoređivalo... Ona je htela nekoga uz koga će joj biti lakše. Nekoga ko će okititi njen iščašeni životić, pa makar to ne trajalo zauvek. I ona je htela antibiotik za sopstveni trenutak. Ono što je njoj bilo potrebno sada, nije bilo isto ono što je njemu bilo potrebno sada. Dva sasvim različita „sada“ stajala su jedne noći u Dositejevoj dvadeset i pet jedno naspram drugog dok se odnekud čulo *I want Your Love* grupe *Chic*... Njegova omiljena pesma koja od tog tridesetog jula nikada nije prestala da je prati.

I want Your Love odzvanjalo je kao himna u dnevnoj sobi kada mu je rekla kako ne može da živi sa prošlošću, kako, ma koliko bežali od svega kroz šta su prolazili, ipak kao dva duha nad njima bdiju njegova bivša i njen bivši... kao da na svakom koraku zure u njih i čekaju da pokvare stvar.

On je izmrcvaren prethodnim životom, ona takođe, a u vezi bar jedan mora da bude ceo, da ima snage da snažno potegne tu lađu na kojoj su da bi se otisnuli dovoljno daleko od svega što pripada prošlosti.

I want Your Love se vrtelo ukrug satima i satima i pretilo da sasvim potopi celu sobu svojim stihovima, koji su ih dodatno i pokvareno ubijali iz sekunde u sekundu.

Ona više nije mogla da bude u odnosu koji nije potpun, nije mogla da mu uzvрати onako kako je zaslužio. Nije više mogla da živi sa sadašnjim i bivšim ženama. Htela je nekog čistog, samo svog, sa uspomenuama i iskustvima koji ništa ne narušavaju.

Otišla je.

Znala je da ga to boli.

Odmah mu je poslala poruku kako uprkos svemu misli na njega. Poruka nije stigla, shvatila je da je blokirana.

Otišla je da proveri *Fejs*, ali i tamo je bila izbrisana iz prijatelja. Kao da je uzeo metlu i krenuo da je počisti sa svih mesta gde bi još mogao da postoji njen trag. E tada je bila sasvim poražena i po ko zna koji put shvatila je važnost vremena i toga kako je lako jednim potezom na svom mobilnom telefonu sve obrisati, celo jedno sećanje na juli 2015, a kako je teško otkloniti se od nečega što je trajalo sedam godina.

U njegovom imeniku nije više bilo njenog imena, na *Fejsu* nisu više bili prijatelji, a ona ženina slika i dalje je visila uramljena iznad kreveta na zidu dnevne sobe.

„Zašto si me obrisao? Ja ti nisam neprijatelj i jako me je pogodilo što si me obrisao i blokirao. Okej... Kako god želiš... Mislila sam da barem kao ljudi možemo nekad da sednemo na piće i porazgovaramo, ali ti to očigledno ne misliš. Neću te više uznemiravati. Želim ti najveću moguću sreću na svim poljima. Srećno!“ napisala je.

„Nisi mi neprijatelj ali mi je slomljeno srce. Sa sobom moram da živim, sebe ne mogu da obrišem, ali sa tobom ne mogu – mnogo boli. Ja sam kriv što

verujem u bajke, ali sam se bar naučio da ne tražim još kad se knjiga zatvori. Bol u srcu će proći, pa ko zna, možda ćemo se još i družiti.“ On je završio, a ona je shvatila da se u životu neke bajke ne završavaju, ali se zato razbijaju, oštro, kao staklo o pod!

Sa strane posmatrano, možda je ipak bilo mudrije da nisu tako naglo ušli u tu priču, možda je trebalo da budu oprezniji, da se prvo duhovno nežno opipaju pre nego što se upuste u bilo šta. Možda bi se tako bolje sačuvali. Možda ne bi bili ovoliko ranjeni na kraju, možda bi lakše preživeli i sada mogli da kao prijatelji odu na ručak zajedno. Možda. Mada, ko zna... jednom je neko rekao da je u ljubavi najgore što može da bude, da ništa ne bude. Zato... ipak je lepo što je bilo, šta god to bilo. Iza svega ostala je jedna uspomena. Dve, njegova i njena. I onaj jedan razlog zbog koga je veoma opasno slušati *Chic* i prolaziti Dositejevom. Opasno po srce.